A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2004. szeptember 16.*

A C-329/02. P. sz. ügyben,

a **SAT.1 SatellitenFernsehen GmbH** (székhelye: Mainz [Németország], képviseli: R. Schneider Rechtsanwalt, kézbesítési cím: Luxembourg)

fellebbezőnek

az Európai Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2002. szeptember 12-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

másik fél az eljárásban:

a **Belső piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: D. Schennen, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: német.

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök, J.-P. Puissochet (előadó), R. Schintgen, F. Macken és N. Colneric bírák,

főtanácsnok: F. G. Jacobs,
hivatalvezető: H. von Holstein hivatalvezető-helyettes,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. január 8-i tárgyalásra,

tekintettel a felek által előterjesztett észrevételekre,

a főtanácsnok indítványának a 2004. március 11-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 A SAT.1 SatellitenFernsehen GmbH (a továbbiakban: fellebbező) fellebbezésében kérte az Elsőfokú Bíróság 2002. július 2-án a SAT.1 kontra OHIM (SAT.2) ügyben hozott ítéletének (T-323/00. sz. ügy, EBHT 2002., II-2839. o., a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését, amennyiben az a kereseti kérelmét elutasítva úgy ítélte meg, hogy a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM) második fellebbezési tanácsa nem sértette meg a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi

rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját (HL 1994, L 11., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (a továbbiakban: rendelet) és hátrányos megkülönböztetés tilalmát sem hagyta figyelmen kívül azzal, hogy a 2000. augusztus 2-i határozatában (R 312/1999-2. sz. ügy) (a továbbiakban: megtámadott határozat) megtagadta a „SAT.2" szókapcsolat közösségi védjegyként történő lajstromozását olyan szolgáltatások tekintetében, amelyeknek — a védjegybejelentési kérelemben — valamilyen kapcsolatuk van a műholdas közvetítéssel.

Jogi háttér

2 A rendelet 4. cikke értelmében:

„Közösségi védjegyoltalom tárgya lehet minden grafikailag ábrázolható megjelölés, így különösen szó – beleértve a személyneveket –, ábra, kép, alakzat, betű, szám, az áru vagy a csomagolás formája, ha e megjelölés alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól."

3 A rendelet 7. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha:

a) nem felel meg a 4. cikkben meghatározott követelményeknek;

b) nem alkalmas a megkülönböztetésre;

c) kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak;

[...]

(2) Az (1) bekezdést akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró ok csak a Közösség egy részében áll fenn.

(3) Az (1) bekezdés b), c) és d) albekezdése alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások tekintetében használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet."

4 A rendelet 12. cikke értelmében:

„A közösségi védjegyoltalom alapján a jogosult nem tilthat el mást attól, hogy gazdasági tevékenysége körében — az üzleti tisztesség követelményeivel összhangban – használja

[...]

b) az áru vagy a szolgáltatás fajtájára, minőségére, mennyiségére, rendeltetésére, értékére, földrajzi eredetére, előállítási, illetve teljesítési idejére vagy egyéb jellemzőjére vonatkozó jelzést;"

5 A rendelet 38. cikkének (1) bekezdése előírja:

„Ha a megjelölés a 7. cikk alapján a közösségi védjegybejelentésbe foglalt árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások vagy azok egy része tekintetében nem részesülhet védjegyoltalomban, a bejelentést ezen áruk, illetve szolgáltatások tekintetében el kell utasítani."

Az eljárás alapjául szolgáló tények

6 A fellebbező 1997. április 15-én kérte az OHIM-tól a „SAT.2" szókapcsolat közösségi védjegyként történő lajstromozását a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó — felülvizsgált és módosított — 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 3., 9., 14., 16., 18., 20., 25., 28., 29. és 30. osztályba tartozó árukra, valamint a 35., 38., 41. és 42. osztályba tartozó szolgáltatásokra vonatkozóan.

7 Miután az OHIM elbírálója 1999. április 19-i határozatával a 35., 38., 41. és 42. osztályba tartozó szolgáltatásokra vonatkozóan elutasította a kérelmet, a fellebbező ezen határozat ellen fellebbezést nyújtott be az OHIM-nál.

8 Az OHIM második fellebbezési tanácsa a megtámadott határozatában elutasította a fellebbezést, arra hivatkozva, hogy a „SAT.2" szókapcsolat lajstromozása az említett osztályokba tartozó szolgáltatásokra vonatkozóan a rendelet 7. cikk (1) bekezdésének b) és c) pontjának rendelkezéseivel ellentétes.

Az Elsőfokú Bírósági eljárás és a megtámadott ítélet

9 A fellebbező 2000. október 16-án a megtámadott határozat megsemmisítésére irányuló keresetet nyújtott be az Elsőfokú Bíróság Hivatalához.

10 Megtámadott ítéletében az Elsőfokú Bíróság csak részben adott helyt a keresetnek.

11 Egyrészt megállapította, hogy az OHIM második fellebbezési tanácsa nem határozott a fellebbező lajstromozás iránti kérelmében megjelölt, a 35. osztályba tartozó szolgáltatásokra vonatkozó kérelmet illetően. Erre tekintettel a megtámadott határozat ezen részét megsemmisítette.

12 Másrészt az Elsőfokú Bíróság a 38., 41. és 42. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében megsemmisítette a megtámadott határozatot, de kizárólag annyiban, amennyiben az elutasította a „SAT.2" szókapcsolat lajstromozását az említett — és a megtámadott ítélet 42. pontjában felsorolt - szolgáltatások vonatkozásában.

13 Az Elsőfokú Bíróság a semmisség megállapítása során mindenekelőtt helyt adott a fellebbező arra vonatkozó érvelésének, hogy a vitatott határozatot tévesen alapították a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjára. A védjegy alapvető jelentésére alapítva — nem csak alkotóelemeinek, hanem azok együttes jelentésének vonatkozásában, az áruk és szolgáltatások azon jellemzőinek kizárólagos figyelembevételével, amelyet a célzott vásárlóközönség döntése meghozatala során számításba vesz — az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a „SAT.2" szókapcsolat, a rendelet 7. cikk (1) bekezdésének c) pontja szerint, a 38., 41. és 42. osztályba tartozó szolgáltatások vonatkozásában nem minősül leíró jellegűnek. Valójában ez a szókapcsolat nem utal az adott szolgáltatások egyetlen olyan különös jellemzőjére sem, amelyet az érintett vásárlóközönség a döntése során figyelembe vehet.

14 Ezzel szemben az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbezőnek a 38., 41. és 42. osztályba tartozó szolgáltatások egy részére vonatkozó azon érvelését, amely arra hivatkozott, hogy a megtámadott határozat a rendelet 7. cikk (1) bekezdésének b) pontját alapul véve nem tagadhatta meg a „SAT.2" szókapcsolat lajstromozását. Úgy ítélte meg, hogy ez a szókapcsolat — figyelembe véve alkotóelemeit — e rendelkezés értelmében nem rendelkezik megkülönböztető képességgel olyan szolgáltatások tekintetében, amelyeknek — a védjegybejelentési kérelemben — valamilyen kapcsolatuk van a műholdas közvetítéssel; vagyis azon szolgáltatások tekintetében, amelyeket a megtámadott ítélet 3. pontja említ, és amelyeket ugyanezen ítélet annak 42. pontjában nem sorol fel.

15 Végül az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbező azon érvelését, miszerint az adott szókapcsolat lajstromozásának elutasítása sértené a hátrányos megkülönböztetés tilalmát, mivel álláspontja szerint az OHIM közösségi védjegyként korábban már lajstromozott minden tekintetben hasonló megjelöléseket.

A fellebbezés

16 A fellebbező kéri a Bíróságot, hogy a megtámadott határozatot semmisítse meg annyiban, amennyiben az Elsőfokú Bíróság a benyújtott kereseti kérelmet ezt meghaladó részében elutasította, valamint hogy kötelezze az OHIM-ot a költségek viselésére.

17 Az OHIM kéri a fellebbezés elutasítását és azt, hogy a Bíróság kötelezze a fellebbezőt a költségek viselésére.

A felek érvei

18 A fellebbező érvelésének első jogalapjában arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság jogilag két okból is tévesen értelmezte a rendelet 7. cikk (1) bekezdésének b) pontját.

19 Egyrészről ellentétben azzal, amit az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 36. pontjában állított, ez a rendelkezés nem azt a közérdekű célt szolgálja, hogy a szóban forgó megjelölések mindenki által szabadon használhatóak legyenek. Tényleges célja — a közösségi jogalkotó és a Bíróság által a védjegy alapvető rendeltetéséről kialakított álláspontal összhangban — az, hogy a fogyasztó vagy a végfelhasználó az összetévesztés lehetősége nélkül meg tudja különböztetni az áruk vagy szolgáltatások eredetét. Az Elsőfokú Bíróság tehát olyan szempontot alkalmazott, amely nem a rendelet 7. cikk (1) bekezdésének b) pontja, hanem ugyanezen rendelkezés c) és e) pontja keretében bír jelentőséggel, valamint ezt követően nem vizsgálta pontosan, hogy az adott szókapcsolat mennyiben képes betölteni a védjegy ezen rendeltetését.

20 Másrészről a fellebbező rámutatott, hogy miután az Elsőfokú Bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy az esetleges megkülönböztető képesség megállapítása érdekében vizsgálni kell, hogy a „SAT.2" szókapcsolat egységében milyen benyomást kelt az érintett vásárlóközönségben, az Elsőfokú Bíróság az adott esetben nem alkalmazta megfelelően ezt a vizsgálati szabályt. Ehelyett annak érdekében, hogy megalapozza lajstromozásának elutasítását, alkotóelemeire bontotta a szókapcsolatot. Pedig az ilyen feldarabolás nem jellemi azt az észlelési folyamatot, amelynek során a fogyasztó értékeli és értelmezi a védjegyet. Ezenkívül az Elsőfokú Bíróság tévesen alapozta a megkülönböztető képesség hiányának fennálltát arra, hogy a szókapcsolat olyan elemekből áll, amelyeket a kereskedelemben gyakran használnak az érintett szolgáltatások megjelenítésére, mivel az ilyen tényezők csak a rendelet 7. cikk (1) bekezdés c) pontjának alkalmazása során vehetők figyelembe.

21 A fellebbezésnek ezen jogalapjára az OHIM úgy válaszolt, hogy a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja azt a célt követi, hogy a közérdek védelmében az adott megjelölések mindenki által szabadon használhatóak maradjanak. A Bíróság ítélkezési gyakorlata rámutat arra, hogy a 7. cikk (1) bekezdésének b) és c) pontjára alapozott elutasítások követik ezt a célt, így akadályozva meg a megkülönböztetésre alkalmatlan megjelölések védjegyoltalomban való részesítését.

22 Az OHIM egyetért a fellebbező azon indokolásával, amely szerint a vitatott szókapcsolatot a maga egészében kell vizsgálni, és annak megkülönböztető képességén azt kell érteni, hogy a védjegy képes az árukat és szolgáltatásokat azok származása szerint azonosítani. Azonban úgy ítéli meg, hogy a „SAT.2" szókapcsolat nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, mert szokványosan egymáshoz rendelt, megkülönböztető képességgel nem bíró elemekből áll, tehát az Elsőfokú Bíróság ennek értelmezése során helyesen alkalmazta a 7. cikk (1) bekezdésének b) pontját. A megtámadott ítélet továbbá nem tévesztette össze ezen rendelkezés által és ugyanennek a rendeletnek a 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában szabályozott alkalmazási területeket. Az ítélet továbbá nem ellentmondásos, mivel az Elsőfokú Bíróság jogban való tévedés nélkül megállapíthatta, hogy a c) pont rendelkezései értelmében a szókapcsolat nem leíró jellegű, és ebből következően a b) pont értelmében nem bír megkülönböztető képességgel.

A Bíróság álláspontja

23 A védjegy alapvető rendeltetése elsősorban az, hogy tanúsítsa a fogyasztó vagy a végső felhasználó számára a védjeggyel megjelölt áru vagy szolgáltatás származását, lehetővé téve számukra, hogy az össztévesztés lehetősége nélkül megkülönböztethessék azokat más eredetű áruktól vagy szolgáltatásoktól (lásd különösen a 102/77. sz., Hoffmann-La Roche ügyben 1978. május 23-án hozott ítélet [EBHT 1978., 1139. o.] 7. pontját és a C-299/99. sz. Philips-ügyben 2002. június 18-án hozott ítélet [EBHT 2002., I-5475. o.] 30. pontját). A rendelet 7. cikke (1) bekezdés b) pontja tehát a megkülönböztetésre alkalmatlan megjelölések lajstromozását zárja ki, és így alkalmassá teszi a védjegyeket, hogy eleget tegyenek ennek az alapvető rendeltetésüknek.

24 Másodsorban az érintett vásárlóközönség szemszögéből kell vizsgálni azt, hogy egy megjelölés rendelkezik-e olyan jellemzőkkel, amelyek alkalmassá teszik a védjegykénti lajstromozásra. Amennyiben az oltalomban részesítendő áruk vagy szolgáltatások az érintett vásárlóközönség egészét célozzák, úgy kell tekinteni, hogy az érintett közönség szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztókból áll (a C-342/97. sz. Lloyd Schuhfabrik Meyer-ügyben 1999. június 22-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-3819 o.] 26. pontja és a C-104/01. sz. Libertel-ügyben 2003. május 6-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-3793. o.] 46. pontja).

25 Harmadsorban fontos megjegyezni, hogy a rendelet 7. cikke (1) bekezdésében felsorsolt lajstromozást kizáró okok egymástól függetlenek és önálló vizsgálatot igényelnek. Továbbá a fenti kizáró okokat a mindegyikük mögött meghúzódó közérdek tükrében kell értelmezni. A valamennyi kizáró ok vizsgálata során figyelembe vett közérdek eltérő megítéléseket jeleníthet meg, sőt kell, hogy megjelenítsen a szóban forgó kizáró ok tekintetében (a C-456/01. P. és a C-457/01. P. sz., Henkel kontra OHIM ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-5089. o.] 45. és 46. pontja).

26 Önmagában egy szín védjegyként való lajstromozását illetően — ennek térbeli meghatározása nélkül — a Bíróság a fent idézett Libertel-ügy 60. pontjában korábban úgy rendelkezett, hogy a közérdek — a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) 3. cikke (1) bekezdése b) pontjának (amely szövegezésében azonos a védjegyről szóló rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjával) rendelkezései szerint — megkívánja, hogy ne szűküljön indokolatlanul a lajstromozást kérő gazdasági szereplő által nyújtottal azonos jellegű árukat, illetve szolgáltatásokat kínáló egyéb gazdasági szereplők rendelkezésére álló színek köre.

27 Másrészről, figyelembe véve a rendelet által biztosított védjegyoltalom terjedelmét, a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában hivatkozott közérdek nyilvánvalóan elválaszthatatlan az ítélet 23. pontjában hivatkozott védjegy alapvető rendeltetésétől.

28 Végül az olyan szavakból vagy egy szó és egy szám összetételéből álló védjegyet illetően, amely az ügy tárgyát képezi, az esetleges megkülönböztető képesség vizsgálható részekre bontva, minden egyes kifejezésnek vagy elemnek a külön-külön történő figyelembevételével, de annak minden esetben az elemei által alkotott összesség vizsgálatától kell függenie. Ugyanis kizárólag az a körülmény, hogy a védjegy külön-külön tekintetbe vett elemei megkülönböztetésre alkalmatlanok nem zárja ki azt, hogy az általuk alkotott szókapcsolat megkülönböztető képességgel rendelkezzék (lásd értelemszerűen a C-265/00. sz. Campina Melkunie-ügyben 2004. február 12-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-1699. o.] 40. és 41. pontját, és a C-363/99. sz. Koninklijke KPN Nederland ügyben hozott ítélet [EBHT 2004., I-1619. o.] 99. és 100. pontját).

29 A fentieknek megfelelően a jelen jogvitában az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját.

30 Elsőként, annak ellenére, hogy a megtámadott ítélet 39. pontjában az Elsőfokú Bíróság helyesen mondja ki, hogy egy összetett védjegy megkülönböztető képességének értékelése során a védjegyet egészében kell vizsgálni, valójában nem ilyen vizsgálatra alapozta döntését.

31 Először is a megtámadott ítélet 41. pontjában azt állapította meg, hogy az OHIM kimerítően bizonyította, hogy a „SAT" a műholdas szolgáltatásokra vonatkozó szokásos német és angol rövidítés, és mint ilyen nem tér el ezeknek a nyelveknek a szókészlettel kapcsolatos szabályaitól. Az ítélet ugyanezen pontjában az Elsőfokú Bíróság ezenfelül kimondta, hogy ez az elem a szóban forgó szolgáltatások többségének olyan jellemzőjére utal, amelyet a műholdas szolgáltatások terén az érintett vásárlóközönség az ilyen szolgáltatásokkal kapcsolatos választása során figyelembe vesz. Ezen megállapításokból kiindulva — amelyeket a Bíróság a jelen jogvita tárgyát képező fellebbezés kapcsán nem kívan kétségbe vonni, kivéve azt az esetet, ha a bizonyítékok téves értelmezésére kerülne sor — az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a „SAT" elem ezen szolgáltatások vonatkozásában nem rendelkezik megkülönböztető képességgel.

32 Az Elsőfokú Bíróság ezt követően a megtámadott ítélet 46. és 47. pontjaiban kifejtett értékelésében — amelynek további felülvizsgálata, a bizonyítékok téves értelmezése esetének kivételével, nem tartozik e fellebbezés keretei közé — rámutatott arra, hogy a „2" és a „." elemeket rendszeresen alkalmazzák, illetve ezen elemek az ilyen jellegű felhasználásra alkalmasak a szóban forgó szolgáltatások kereskedelemben való megjelenítése céljából, így ebből a szempontból ezek az elemek sem rendelkeznek megkülönböztető képességgel.

33 Mindezekből az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 49. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy „általában [...] az a tény, hogy egy összetett védjegy [mint a SAT.2] csak olyan elemekből áll, amelyek nem rendelkeznek megkülönböztető képességgel, indokolja azt a következtetést, hogy a védjegy egységében tekintve szintén alkalmas az érintett áruknak vagy szolgáltatásoknak a kereskedelemben általánosan használatos megjelenítésére".

34 Végül az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 49. és 50. pontjában megállapította, hogy a következtetés csak abban az esetben nem érvényes, ha konkrét bizonyíték — nevezetesen a meghatározott elemek szokatlan jellegű kombinációja — utal arra, hogy az összetett védjegy több mint részeinek összessége. Az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a „SAT.2" szókapcsolat nem szokatlan jellegű, és kimondta, hogy „irreleváns a fellebbező azon érvelése, hogy a megjelölés, összességét tekintve fantáziaelemet tartalmaz.".

35 A jelen ítélet 31–34. pontjaiból kítűnik, hogy az Elsőfokú Bíróság azt értékelte, hogy a „SAT.2" szókapcsolat megkülönböztető képességgel bír-e elemeinek külön-külön történő vizsgálata alapján. Evégett arra a feltételezésre hagyatkozott, hogy a külön-külön megkülönböztető képességgel nem bíró elemek egymás mellé rendelésük esetén sem bírhatnak ilyen képességgel, és nem arra — mint ahogyan azt tennie kellett volna —, hogy az átlagos fogyasztó hogyan észleli ezt a szókapcsolatot a maga egészében. Csak másodlagosan vizsgálta a szókapcsolat egésze által keltett benyomásokat, kizárva minden további adat — mint például egy fantáziaelem létezése — relevanciáját, amelyeket ezen elemzés során figyelembe kellett volna vennie.

36 Másodsorban a megtámadott ítélet arra a feltételre hivatkozik, amelynek értelmében nem részesíthető oltalomban az olyan védjegy, amelyet az adott áruk vagy szolgáltatások megjelenítésére általánosan alkalmaznak a kereskedelemben. Ez a szempont a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja vonatkozásában releváns, de nem alkalmazható ugyanezen rendelkezés b) pontjával kapcsolatban. Figyelemmel a megtámadott ítéletben — különösen annak 36. pontjában — írtakra, miszerint ez utóbbi rendelkezésnek az a célja, hogy a hatálya alá tartozó megjelölések mindenki által szabadon használhatóak legyenek, az Elsőfokú Bíróság eltért a jelen ítélet 25–27. pontjaiban hivatkozott általános érdek figyelembevételétől.

37 Ilyen körülmények között a fellebező jogosan hivatkozik a megtámadott ítéletnek a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmezésével kapcsolatos jogban való tévedésére.

38 A fentiekből következően — anélkül hogy szükség lenne a fellebbezés másik, az egyenlő bánásmód elvének figyelmen kívül hagyására vonatkozó jogalapjának vizsgálatára — a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni az Elsőfokú Bíróság azon megállapítása vonatkozásában, hogy az OHIM második fellebbezési tanácsa által hozott határozat nem sértette meg a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját, amikor a vitatott határozatával elutasította a „SAT.2" szókapcsolat közösségi védjegyként történő lajstromozását — a lajstromozás iránti kérelemben megjelölt — műholdas műsorszolgáltatással kapcsolatos szolgáltatások, így a megtámadott ítélet 3. pontjában felsorolt szolgáltatástípusok kapcsán, amelyeket az Elsőfokú Bíróság a fenti ítélet 42. pontja szerint nem vett figyelembe.

39 Az Európai Bíróság alapokmányának 61. cikke első bekezdésének második mondatának megfelelően, amennyiben az Elsőfokú Bíróság határozatát hatályon kívül kell helyezni és a per állása megengedi, az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti. Jelen helyzetben ez az eset áll fenn.

40 Jóllehet a „SAT.2" összetétel nem szokatlan jellegű, különösen ahogyan ez utóbbit az átlagfogyasztó a távközléssel kapcsolatos szolgáltatások vonatkozásában érzékelheti, és az ilyen mellérendelés — azaz a „SAT" elem és a „2"-es szám összetétele, ponttal („.") elválasztva — nem tükröz különösen nagyfokú találékonyságot, ezek a körülmények nem elegendőek annak megállapításához, hogy az ilyen megjelölés a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében nem rendelkezik megkülönböztető képességgel.

41 Ugyanis valamely megjelölés védjegyként történő lajstromozása nem függ a jogosult bizonyos fokú kreativitásának, illetve nyelvi vagy művészi leleményességének megállapításától. Elegendő, ha a védjegy az érintett vásárlóközönség számára azonosíthatóvá teszi az oltalomban részesített árukat vagy szolgáltatásokat, és lehetővé teszi azok megkülönböztetését más vállalkozások áruitól és szolgáltatásaitól.

42 Abban az esetben, ha egy védjegy nem ütközik a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kizáró okba, ennek ellenére ugyanennek a rendelkezésnek a b) pontja értelmében mégsem rendelkezik megkülönböztető képességgel, akkor a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal köteles megindokolni, hogy milyen érvekre alapozza a védjegy megkülönböztető képességének hiányát.

43 Mindazonáltal jelen esetben, a vitatott határozatban az OHIM annak megállapítására szorítkozott, hogy a „SAT" és a „2" elemek leíró jellegűek és a médiával kapcsolatos területen általánosan használtak, annak megállapítása nélkül, hogy a „SAT.2" szókapcsolat — egészében vizsgálva — mitől tekinthető alkalmatlannak a kérelmező szolgáltatásainak más szolgáltatók szolgáltatásaitól való megkülönböztetésére.

44 A távközlés területén egy szó és egy szám kapcsolatából álló védjegynek egy adott területen történő gyakori alkalmazása jelzi, hogy a szókapcsolatok ilyen típusára nem lehet eleve úgy tekinteni, hogy az nem rendelkezik megkülönböztető képességgel.

45 Továbbá, ahogy azt a fellebbező is állította, az OHIM nem hivatkozott a „SAT" elem alkalmazása miatt, a „SAT.2" szókapcsolathoz hasonló szerkezetű megjelölések lajstromozásánál a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában található kizáró okokra.

46 Az a tény, hogy a „SAT" elemhez a „2" szám és a „." elem kapcsolódik, nem pedig egyéb szó — ellentétben az OHIM érvelésével – ebben a vizsgálatban nem bír jelentőséggel. Másrészről az OHIM az eljárás során egyetlen alkalommal sem indokolta, hogy a fellebbező fél kérelmét miért kezelte eltérő módon arra hivatkozva, hogy a lajstromozni kívánt védjegy összetéveszthető a már oltalomban részesített védjeggyel.

47 A fentiekből következik, hogy azon indokok, amelyekre az OHIM második fellebbezési tanácsa alapította azon döntését, miszerint a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján a „SAT.2" szókapcsolat nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, nem megalapozottak.

48 Ilyen körülmények között a vitatott határozatot meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben az OHIM második fellebbezési tanácsa a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján megtagadta a „SAT.2" szókapcsolat közösségi védjegyként történő lajstromozását. Mivel az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben már korábban úgy határozott, hogy egyrészt a határozat nem alapítható a fenti jogszabály 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjára, másrészről az OHIM második fellebbezési tanácsa ugyanebben a döntésben a 35. osztályba tartozó szolgáltatások vonatkozásában elmulasztott a fellebbezés kérdésében határozni, a vitatott határozatot teljes egészében meg kell semmisíteni.

A költségekről

49 Az eljárási szabályzat 122. cikke alapján, ha a fellebbezés megalapozott és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről.

50 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amely ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fel ezt kérte. Mivel az OHIM pervesztes lett, a fellebbező kérelmének megfelelően kötelezni kell a két eljárás során felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján, a Bíróság (második tanács), a következőképpen határozott:

1) **Az Elsőfokú Bíróságnak a T-323/00. sz., SAT.1 kontra OHIM (SAT.2) ügyben 2002. július 2-i ítéletét (EBHT 2002., II-2839. o.) hatályon kívül helyezi annyiban, amennyiben az úgy ítélte meg, hogy a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) második fellebbezési tanácsa nem sértette meg a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját azzal, hogy 2000. augusztus 2-i határozatában (R 312/1999-2. sz. ügy) megtagadta a „SAT.2" szókapcsolat közösségi védjegyként történő lajstromozását olyan szolgáltatások tekintetében, amelyeknek — a lajstromozás iránti kérelemben — valamilyen kapcsolatuk van a műholdas műsorszolgáltatással, vagyis azoknak a szolgáltatásoknak a tekintetében, amelyeket a megtámadott ítélet 3. pontja említ, és amelyekre az Elsőfokú Bíróság ezen ítélet 42. pontjában nem hivatkozik.**

2) **A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) második fellebbezési tanácsának 2000. augusztus 2-i határozatát megsemmisíti.**

3) **A Belső Piaci Harmonizációs Hivatalt (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) kötelezi az eljárásokban felmerült költségek viselésére.**

Aláírások